

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 942/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућине, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Предионица „Вучје“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Никола Миладиновић, адвокат у ..., против туженог АА, предузетник, Занатска радња „Никотекс“ из ... – Лесковац, чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 41.650,00 евра, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3285/23 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3285/23 од 10.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3285/23 од 10.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 7375/2021 од 19.04.2023. године у ставу I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 41.608,35 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан уплате. У ставу II изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу где је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати износ од 41,65 евра. У ставу III изреке, одбачена је тужба у делу где је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на износ од 41.650,00 евра исплати затезну камату утврђену на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8%. У ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 390.411,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3285/23 од 10.07.2024. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном нижестепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату новчаног износа од 41.608,35 евра у динарској противвредности. Према образложењу нижестепених судова, тужени АА један је од оснивача тужиоца, који није у складу са уговором о оснивању у предвиђеном року унео оснивачки улог у износу од 41.608,35 евра због чега су нижестепени судови применом одредбе члана 46. Закона о привредним друштвима обавезали туженог да тужиоцу исплати наведени износ на име оснивачког улога.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Ревизијским наводима претежно се указује на погрешну примену материјалног права у погледу пасивне легитимације туженог као предузетника, па ради равноправности грађана и уједначавања судске праксе по том правном питању тужени предлаже одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Супротно ревизијским наводима, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Тужени у спору је физичко лице са својством предузетника, а не предузетничка радња како се то у ревизији образлаже. Судска пракса на коју се позива ревидент управо говори у прилог томе да страначку легитимацију може имати само предузетник као физичко лице, а не радња (јер не поседује правни субјективитет), што је управо овде случај. Питање да ли спорни облигациони однос потиче из делатности предузетника у конкретном случају није од значаја за изузетну дозвољеност ревизије имајући у виду да спор свакако потиче из Закона о привредним друштвима, а обавеза туженог заснована је на одредби члана 46. наведеног закона, па означавање туженог са својством предузетника не мења на ствари да је АА у обавези да унесе уписани новчани улог.

Зато нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 16.07.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 41.608,35 евра.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, означена вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић